

Берегова лінія

Дмитро Лазуткін

берег ріки куди вона приходила плакати —
стільки мальків пропливло стільки втекло води...
і я дзвонив ніби вірив що зв'язок хтось полагодить
ніби насправді комусь є діло до чужої біди
наше мовчання міцно зависло в небі
у повітрі липкому наче біле кримське вино
понад мостами між цих металевих ребер
які завжди мають вигляд ніби їм все одно
бо голоси лише спочатку здаються незримими
мов щось позначив хрестиком угорі літак
але той хто зварював світ дієслівними римами
напевно хотів аби ми відчували все саме так
що є час любити а є — розкидати старі платівки
що невимовна ніжність — доволі майстерний вбивця
і сніг березневий кружляв мов надсилав листівки
і довго не танув бо я на нього дивився